

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

ΧΑΙΡΝΕΙ σιγά τὸ ἀγέρι.
Ἔνα φιλι ἀκόμα!
Στὸν κόσμον ποιὸς τὸ ξέρει,
ἂν τὸ γλυκὸ σου στόμα
θὰ τὸ ξαναφιλήσω πιά;
Γλυκειά μ' ἀγάπη, ἔχε ἔγεια!

Ἔνα φιλι ἀκόμα
ἕνα φιλι καὶ πάλι!
Ἄπ' τὴν παλιά σου γνώμη
κανεὶς νὰ μὴ σὲ βγάλη.
Μὴ μὲ ξεχνᾶς στὴν ξενιτεία.
Γλυκειά μ' ἀγάπη, ἔχε ἔγεια!

Εἶν' ἡ ζωὴ μου ἀγῶνας
μὲ τὴν ἀνεμοζάλη.
Εἶμαι ἄχαρος χειμῶνας·
σὺ τ' ἄστρο ποῦ προβάλλει
οὐράνια παρηγοριά
στὴ σκοτεινιά μου. Ἔχε ἔγεια.

Λαμπρό ἔνε νὰ θυμᾶσαι
στῆς θλιβεραῖς σου ὥραις
πιστὰ πῶς ἀγαπᾶσαι,
καὶ πῶς σὲ τόσαις χώραις
καὶ θάλασσαις ζῆ μιὰ καρδιά
γιὰ σένα μόνον. Ἔχε ἔγεια.

Τί ἂν βογκάει τὸ κῦμα
καὶ ὁ βοριάς φρενιάζη
κ' ἡ θάλασσα ἔνε μνήμα
κι' ὁ ἀέρας σκοτεινιάζη;
Γαλήνη θᾶχω στὴν καρδιά
ἂν μὲ θυμᾶσαι. Ἔχε ἔγεια.

Ἄν ὅμως μὲ ξεχάσης,
ἄς μὴ γυρίσω πίσω·
ἀνάμεσα θαλάσσης
τὰ μάτια μου ἄς κλείσω,
ποιὸν νὰ τὸ μάθω. Ἔχε ἔγεια.
Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ἴδω πειά;

ἈΡΙΣΤΟΜ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ